

begravningstal.se

Kära Elin,
kära Maria och Per,
kära Lovisa,
kära vänner.

Vi är här för att minnas och fira Oskar Emil Nilsson, vår Ossi.
Född i Västerås den 22 november 1987,
bortgången den 18 mars i år,
endast 38 år.

Det är ofattbart kort.

Och ändå rymde hans år så mycket liv att man nästan hör skrattet redan när man säger hans namn.

Vi blev nära vänner i gymnasiet och har delat både äventyr och vardag sedan dess.

Om jag ska försöka fånga honom i ett ögonblick, så ser jag oss på fjället, i vårt första maraton.

Det blåser sidled, backen bara fortsätter.

Jag har slut på ord, slut på energi.

Ossi vänder sig om, med det där sneda leendet som alltid kom före ett genombrott, och säger:

”Vi tar tre steg till. Sen tre till. Och om det inte räcker, tar vi tre till.”

Han räknade högt, pekade ut en sten, ett snöfält, nästa lilla mål.

Plötsligt var toppflaggan närmare.

Det var så han löste saker: nyfiket, orädd, med ett lugn som smittade.

Han växte upp i Västerås, pluggade datateknik i Lund,
frilansade, startade sin egen konsultfirma.

”Smarta lösningar” var inte bara ett jobb för honom, det var ett sätt att vara människa.

Han kunde få ett trassligt wifi, en krånglande gitarrkabel eller en krisig projektdeadline att verka mindre dramatiska än de var.

Ofta medan han rörde i en tomatsås på stormköket och konstaterade:

”Det mesta ordnar sig om man tar reda på hur det funkar — och äter något gott under tiden.”

Han älskade skogen och fjället.

Han älskade musik, sin gitarr och det lokala bandet där fingertopparna alltid var lite förhårdnade.

Han älskade matlagning ute i väder som andra skulle kalla dåligt,

och han älskade brädspelskvällar där alla fick plats.

Det var typiskt Ossi: att förklara reglerna en tredje gång utan en min av otålighet,

att skicka spontana sms om ”en ny stig, möts 07:10?”,

att se till att den som stod tyst ändå hamnade bredvid någon som lyssnade.

Det han höll högst var enkelt att förstå och svårt att efterlikna:

lojalitet,

äventyrlust,

ärlighet,

och att alltid ställa upp för dem han älskade.

Han gjorde det konkret.

Dök upp med flyttkartonger när man inte ens hunnit be om hjälp.

Hämtade på stationen 02:00 utan att fråga varför.

Satte sig på golvet med någons unge och en låda Lego mitt i en fest,

för att sedan resa sig och spela ett riff som fick rummet att le.

Ossi var sambon till Elin, son till Maria och Per, storebror till Lovisa.

Han pratade ofta varmt om er.

Inte i stora deklamationer, utan i små observationer:

ett skämt ni delat,

en söndag som känts bättre än den föregående,

en plan för nästa helg som råkade växa till en plan för nästa år.

Den sortens omtanke som lägger grunden, sten för sten.

Vad vi kommer sakna?

Hans skratt, förstås.

Hans meddelanden som fick en trött tisdag att bli en utflykt.

Och hans sätt att få alla att känna sig inkluderade — inte genom stora ord, utan genom att göra plats.

Senare i dag spelar vi "Heroes" av David Bowie, som Ossi önskade.

Det passar honom.

Inte för att han behövde stora gester,

utan för att han var hjälten i det nära:

i backen som kändes omöjlig,

i buggen som ingen annan orkade jaga,

i vardagen som blev lite bättre när han var där.

Om du vill hedra Ossi, gör något i hans anda:

bjud in den där nya kollegan till nästa runda brädspel,

välj stigen du inte gått,

säg sanningen vänligt,

ställ upp utan att räkna.

Och om du kan, skänk en gåva till Naturskyddsföreningen — det hade gjort honom glad.

Tack, Ossi, för att du visade hur långt tre steg kan räcka.

Vi bär dig vidare i våra samtal, i våra löprundor, i våra svängiga gitarrackord och

i sättet vi tar hand om varandra.

Vila lätt, vän.

Vi springer vidare en bit till.

Sen en bit till.

Och när vi tvekar, hör vi ditt skratt.

ditt eget personliga tal nu på pabegravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på pabegravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)